

syn til Resultatet. Det er en Feil, naar den ærede Landstingsmand troer, at ikke de enkelte Forslag undergaae Revision i Ministerierne, men at underordnede Poster kunne undgaae Opmærksomheden. At Brændet eet Sted er beregnet til 15 Rd. og et andet Sted til 17 Rd., haaber jeg man vil finde tilgiveligt.

Andræ: Det er ikke min Hensigt at forfølge den Discussion, jeg iasten fremkaldte om et af de Hovedpunkter, der vel kunde foreligge ved nærværende Sags Behandling. Jeg har saa ofte følt Glæde ved at være i Overensstemmelse med den høitærede Finansminister, at det kun er med Utilbøielighed, at jeg dvæler ved Uoverensstemmelser. Jeg er endogsaa nu meget tilfreds med de Udtalelser, som den ærede Minister kom frem med, da de lade mig see, at der i mange Punkter dog er en vis Enighed mellem os. Jeg troer, at det kun er en forskjellig Belysning med Hensyn til Vigtigheden og Betydningen af den Ulempe, som den høitærede Minister fremførte, af den Ubequemmelighed, som han vistnok med Røje gjorde opmærksom paa, der giver Anledning til, at vi dømmes forskjelligt om dette Forhold. Jeg vil dog bemærke, at naar den høitærede Minister troede, at Ulemperne ikke havde været følte i den første Tid, vil jeg ganske villig indrømme, at Ulemperne senere kunne være blevne større; men det er vistnok et optiist Vedrag, naar den ærede Minister troer, at jeg dansede paa Roser. Jeg kan forsikre, at der ogsaa dengang var Torne tilstede, og jeg er fuldkommen overbevist om, at den ærede Minister heller ikke vil komme til at danses paa lutter Roser med Hensyn til dette Forhold, medens det rigtignok er ganske vist, at der i mange Retninger kan være tilvejebragt en større Bequemmelighed ved at lade een Mand afgjøre disse Forhold, end naar Forskjellige have Indflydelse derpaa. Dette Hensyn vil jo imidlertid ikke være det ene Afgjørende. Hvad der har bragt mig til at tage Ordet igjen — ellers vilde jeg ganske have ladet Sagen beroe ved de Udtalelser, jeg før

tillod mig, da det kun var mig magtpaaliggende at constatere min Stilling til Sagen — var et Par Ytringer af den ærede Minister, som jeg ikke ganske kan lade staa hen. Det er ingenlunde min Hensigt at ville ligesom beklage mig over disse Ytringer, men jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister her har ladet sig noget bevæge af den Misstemning, som var tilstede med Hensyn til adskillige af de af mig berørte Forhold, da der ellers ikke var nogen Grund for ham til at anføre disse Ytringer paa den Maade, han gjorde. Han anførte nemlig, at da der var Tale om at ordne Kasseforholdene, skulde jeg have vist Modvillie imod at afgive nogen Deel af Kassen fra min Bestyrelse, eller overhovedet mod at indrømme Kongeriget nogen Ret til at være deelagtig i Kassebeholdningen. Jeg skal dog bemærke, at fra det første Dieblis, der var Tale om Gjennemførelsen af Fællesforfatningen, stod det klart for mig, at en Sondring med Hensyn til disse Kasseforhold maatte finde Sted, og at jeg derfor aldeles ingen bestemt Modvillie havde imod at vedkjende mig dette; jeg tør maaskee ved denne Leilighed fremhæve, at det er mig, der har, jeg kan gjerne sige, Fortjenesten af at have skabt Kassebeholdningen for Kongeriget. For at gennemføre denne Foranstaltning har jeg lidt ikke lidet Ondt; det var, saavidt jeg husker, i April Maaned 1855, at jeg fik beelt de store Beholdninger, der havde henligget fra tidligere Aar som Fællesgods, imellem de forskjellige Landsdele og Monarchiet, og der var altsaa aldeles ingen Modvillie fra min Side. Saa snart den første Samling af Rigsraadet fandt Sted, i Marts Maaned 1856, forelagde jeg strax den Lov, ifølge hvilken det blev vedtaget, at naar Beløbet for Landsdelenes Vedkommende var steget til en vis Sum, skulde det Overfkydende forrentes paa en vis Maade. Naar den ærede Minister siger, at jeg ogsaa skulde have modsat mig Reservecfondens Dannelse, tør jeg paastaae, at dette er grundet paa en Misforstaaelse.